

שנינו במשנה: רבי יהודה אומר: חוץ מקליפי עדשים המתבשלות עמהן.

ודייקנן: וכי רק קליפות עדשים, אין, מצטרפין, ואילו קליפות פולין — לא מצטרפים?

והתניא: רבי יהודה אומר: חוץ מקליפי פולין ועדשים. שאף קליפי פולין מצטרפין?

ומתריצין: לא קשיא. הא דמצטרפין בחדתי, בפולין חדשים. הא דלא מצטרפין, בעתיקי בפולין ישנים.

ומבארין: עתיקי — מאי טעמא לא מצטרפין?

אמר רבי אבהו: מפני שנראין הקליפין כזכובים בקערה, לפי שהן שחורות, ולכן אין הדרך לבשלם ביחד עם הקליפה.

הדרן עלך כלל גדול

פרק המוציא יין

מתניתין:

המוציא יין חי שיעורו — כדי מזיגת הכוס של ברכה, ששיעורו רביעית הלוג. ומתוך שהיין שלהם היה חריף היו נוהגין למזוג אותה, דהיינו להוסיף עליו מים ביחס

וסובן קליפות החטים הנושרות בשעת הכתישה, ומורסנן פסולתן הנשארת בנפה — כל אלו אינם מאכל ואינם מצטרפין.

רבי יהודה אומר: כל הקליפות אינן מצטרפות, חוץ מקליפי עדשים שמתבשלות עמהן. כלומר, רק הקליפה הפנימית שמתבשלת ביחד עם העדשים היא מצטרפת עמהן. ולא הקליפה החיצונית שנושרת בגורן.

גמרא:

והוינן בה: וכי סובן ומורסנן לא מצטרפין?

והתנן: חמשת רבעים מקב קמח ועוד מעט — חייבין בחלה, אם עשה מהם עיסה.

הן [חמשת רבעי הקמח] וסובן ומורסנן, אם יש מכולן יחד חמשה רבעים הרי הם חייבין בחלה.

הרי שהסובין והמורסן מצטרפין!

ומתריצין: אמר אביי: שאני חלה, שכן עני אוכל פתו בעיסה בלוסה, כשהיא מעורבת עם הסובין והמורסן. הילכך הכל בכלל "לחם הארץ" הוא וחייבים בחלה. אבל לענין הוצאת שבת צריך שהדבר יהיה חשוב, וכיון שבדרך כלל לא אוכלים את הסובין והמורסן, לכן אינם מצטרפין.⁽¹⁾

שבחלה, מאחר שעירבב את הסובין והמורסן יחד עם הקמח ועשה מהם לחם הרי החשיבם, ולכן גם אם הוציא כגרוגרת מאותו הלחם יתחייב. אבל הכא בשבת, שעדיין הוא קמח, אז

הר"ן [אבל משאר המנויים במשנתנו לא קשיא. שכולם ראויים ביחד לצורך איזו בהמה].

1. והתוס' רי"ד מפרש שההבדל הוא בכך,